

Slapen onder de sterren

Op een goede avond in augustus besluiten wij - ik met zoon en zijn vriend, beiden twaalf - te gaan slapen in het buitenduin bij paal 18 op Terschelling. Slaapzakken en een zeiltje mee, da's alles! We installeren ons achter een duintopje met uitzicht op de Noordzee. Het waait wel een beetje, het regenzeiltje opzetten lukt dan ook niet, maar ach, het blijft vast wel droog vannacht. We kruipen in onze slaapzakken en kijken naar de lampjes in de verte op zee. De sterren komen een voor een te voorschijn, op het laatst zien we er duizenden. We wijzen naar de Grote Beer, en naar de poolster. We zien prachtige vallende sterren, ieder doet in stilte een wens. Dan gaan we slapen, heerlijk met het gebulder van de zee en de wind om je oren. Af en toe worden we wakker die nacht, echt rustig slapen we niet. De wind wakkert aan tot windkracht 6 of 7. En ja, veel wind betekent in de duinen ook veel zand. Het zit dan ook overal: in slaapzak, oren en ogen. Een van de jongens vraagt half slapend: "Waarom waait het hier zo?" En hij draait zich snel weer in zijn slaapzak... We worden urenlang gezandstraald. Wat een oerkracht... Ik heb ontzag voor het helmgras dat hier dag in dag uit standhoudt.

De volgende ochtend zijn we zelf kleine duintjes geworden. Met moeite vinden we onze ondergestoven schoenen terug. Een machtige ervaring rijker keren we terug naar de geciviliseerde wereld die Oosterend heet...

ANTJE EHRENBURG

Foto: Joost Bouwmeester.